

Manden ret jævnlig skrifter for Kvinden. Derimod er det omvendte, at en Kvinde skrifter for en Mand, maaske sjældnere.

Hvorfor der skulde være noget saa afskrækkende i, at den vordende Moder staar i Kirken som Ordets Forkynder, forstaar jeg ikke. Jeg ser ikke rettere, end at Kvinden som vordende Moder vækker alles Ærbødighed og ogsaa vilde vække den, naar hun stod i Kirken. Jeg forstaar ikke, hvorfor man lader sig afskrække.

Jeg tror hermed virkelig at have gennemgaaet alle de Indvendinger, som er fremførte af de to ærede Talere, der gjorde Opposition imod Lovforslaget. Jeg kan ikke nægte, at jeg finder disse Indvendinger meget svage, og derfor bestyrkes jeg i mit Haab om, at den Fordom, som endnu er tilbage, lader sig overvinde, og at Resultatet af disse Forhandlinger skal blive, at den danske Rigsdag skænker Kvinden Ligestilling med Manden ogsaa paa dette Omraade.

S. Rasmussen: Statsministeren begyndte med at sige, at det kun var om et lille bitte Terræn, der var Uenighed, og at det havde intet religiøst ved sig. Jeg kan nu ikke forstaa, at den højtærede Statsminister vil sige det, og jeg kan heller neppe tro, at det er hans virkelige Mening. Ja, undskyld, at jeg siger det, men hvis det er saaledes — nu ser jeg, at Ministeren ler af mig —, maa jeg i høj Grad beklage det, for saa har den højtærede Statsminister meget lidt Forstand paa, hvor vidt man kan gaa, inden man kommer ind paa det religiøse, og hvor meget man maa værdsætte en saadan „lille bitte Smule, der er tilbage“, som Statsministeren her siger. Jeg synes netop, at det er store Ting, det her drejer sig om, idet det drejer sig om et helt nyt Princip indenfor Kirkelivets Omraader, som kan berøre det indre Liv i Kirken ret føleligt, f. Eks. berører det Ritualerne. For enhver, der kender lidt til de kirkelige Forhold, maa det dog være klart, at det ikke er saadan en lille bitte Smule, det drejer sig om.

Jeg har ikke sagt, at Kvinden skulde holde sig borte fra Arbejdsmarkedet. Det har jeg heller ikke ventet vilde ske. Men jeg synes, at Ministeren gav mig en Indrømmelse, som jeg gerne vil understrege, nemlig at Manden havde maaske større Legemsstyrke end Kvinden. Det er netop det, jeg har villet fremhæve, og naar Kvinderne fordrer lige Løn og Ligestilling

med Manden i alle mulige Retninger, burde de ogsaa kunne præstere det samme Arbejde som Manden. Jeg har ikke talt om Intelligensen. Jeg har netop sagt, at paa visse Omraader sætter jeg Kvinders Intelligens meget højt, og hvis man skal tale om Gaardmandskvindernes Intelligens, vel, saa skal jeg være den første til at indrømme Kvindernes Intelligens, men jeg kan ikke indrømme, at Kvinderne kan gøre større Arbejde end Mændene — at Manden undlader at gøre Arbejdet, er en helt anden Ting; det skal jeg ikke udtale mig om, det foreligger ikke. Det er vist rigtigt, at Kvinden i mange Tilfælde anspænder sine Legemskræfter stærkere end Manden, men jeg tror, at Kvinden knækker før sammen end Manden. Nu ryster Statsministeren paa Hovedet, men jeg tror alligevel, at det er saaledes, og at jeg har Grund til at holde fast derved, for naar Ministeren selv indrømmer, at de legemlige Kræfter er mindre hos Kvinden, maa Kvinden ogsaa, naar hun skal udføre det samme Arbejde som Manden — det gælder aandeligt Arbejde, men jeg tænker ogsaa paa det legemlige Arbejde —, blive tidligere knækket, ellers forstaar jeg mig ikke paa det.

Jeg skal ligesom Ministeren ikke tage Eksemplerne om Brandfogeden o. s. v. saa alvorligt. Naar en Mand kan fremlægge en Lægeattest for, at han har en eller anden Sygdom, som gør ham uskikket til at udføre Hvervet, bliver han fri, kan han fremlægge Attest for, at han er nærsynet, saa at han ikke kan se, hvor det brænder, er jeg sikker paa, at han kan blive fri for at blive Brandfoged. Det, jeg har villet vise, er, at der praktisk set er stor Forskel, saa man ikke uden videre kan sige, at Kvinden absolut er lige saa kvalificeret til alt Arbejde som Manden.

Hvad gejstlige Embeder angaar, har jeg anført en særlig Betænkelse. Det kan godt være, at Statsministeren — ligesom jeg for Resten — paa ingen Maade ser noget beskæmmende i, men tværtimod noget stort i dette at se Kvinden, som Ministeren rigtigt udtalte sig, i sin højeste Funktion. Men jeg ser det ikke gerne paa de Steder, for jeg mener nu, at de i den Tilstand hører mere Hjemmet end de offentlige Steder til, enten det nu er paa Prædikestolen eller i Stillingerne som Brand- og Snefoged. Men Ministeren ser jo helt anderledes paa dette Forhold med Kvinders Adgang til Præsteembeder end jeg, og derfor tror jeg heller ikke, at vi naar til Enighed her.